

Recunoștința

„Unul din ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. S-a aruncat cu fața la pământ la picioarele lui Isus, și I-a mulțumit. Era samaritean. Isua a luat cuvântul, și a zis: «Oare n-au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă, unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?» Apoi i-a zis: «Scoală-te și pleacă; credința ta te-a mântuit.»» (Luca 17,15-19)

Cunoașteți lepra, această boală îngrozitoare, care îi amenință pe oameni. Ar trebui să fim mulțumitori lui Dumnezeu că în țara noastră această boală îngrozitoare este cunoscută mai mult cu numele. Probabil ați auzit că această boală este un exemplu plin de învățătură cu privire la ce este păcatul în om, care întinează și distruge. Nu este nevoie să intru în detaliul acestei teme dureroase.

Ce imagine înaintea Domnului – zece leproși! Câtă durere! Așa ceva vede Domnul zilnic în această lume întinată de păcat. Nu sunt numai zece păcătoși, și nici numai zece milioane în această lume, ci sunt mai mult de trei mii de milioane de suflete bolnave de păcat. Ce smerenie din partea Fiului lui Dumnezeu, că a venit într-o astfel de lume!

Să observăm acum harul triumfător al Domnului Isus față de acești zece leproși. Un oarecare om ar fi fost foarte fericit, dacă ar fi reușit să vindece pe unul din ei. Domnul nostru însă a vindecat zece.

Nici unul din noi nu poate să simtă bucuria pe care au avut-o acești leproși, atunci când și-au dat seama că au fost vindecați. A fost pentru ei, ca și cum s-ar fi născut din nou. N-ar fi fost de mirare, dacă toți s-ar fi reîntors, ar fi căzut la picioarele lui Isus și și-ar fi înălțat glasul într-o cântare de laudă pe zece voci.

Trist în această întâmplare este că nouă leproși, cu toate că au fost vindecați, și-au continuat drumul spre preoți, trecând indiferenți pe lângă Salvatorul lor. Nu citim niciunde despre reîntoarcerea lor, ci ei dispar complet din istorisire. Au primit o binecuvântare, dar au plecat pe drumul lor propriu, și cu aceasta s-a încheiat istoria lor.

Numai unul dintre ei, un samaritean, s-a întors, ca să-și exprime mulțumirea. Suferința are în mod ciudat „tovarăși de somn“; cei nouă leproși din poporul Israel au avut părtășie cu un samaritean repudiat, și el – este remarcabil – a fost singurul care a fost cuprins deodată de un sentiment de recunoștință, s-a reîntors la Binefăcătorul lui, I-a căzut la picioare și L-a slăvit pe Dumnezeu.

Dacă cineva ar cerceta toată lumea, printre toate lucrurile prețioase culese, cea mai puțin întâlnită va fi recunoștința. Ea ar trebui să fie așa de generală, ca și stropii de rouă care strălucesc dimineața ca perlele pe câmpie, dar din păcate câteodată nu se găsește deloc. Recunoștința față de Hristos a fost foarte rară în timpul vieții Sale pe pământ. Din șapte zile, numai una era destinată adorării lui Dumnezeu, dar din zece leproși numai unul a fost gata să aducă această adorare! Tema studiului nostru este recunoștința față de Hristos.

Raritatea recunoștinței

Sunt mult mai mulți oameni care primesc fapte de binefacere, decât aceia care mulțumesc pentru ele. Zece au fost vindecați, dar numai unul Îl laudă pe Dumnezeu. Zece au fost vindecați de lepră – țineți minte - și numai unul a îngenunchat la picioarele lui Isus și I-a mulțumit pentru aceasta!

Dacă după o așa binecuvântare extraordinară, care ar fi trebuit să dezlege chiar limba unui mut și s-o facă să înalțe o cântare de laudă lui Dumnezeu, oamenii Îi mulțumesc lui Dumnezeu numai în relația unul din zece, ce să zicem atunci când este vorba de binefacerile cu caracter general ale lui Dumnezeu? Fiecare din ele au o valoare deosebită. Viața, sănătatea, vederea, auzul, dragostea

față de cei dragi ai noștri, dragostea față de prieteni - și cu aceasta vreau să închei lista binecuvântărilor care le primim în fiecare zi. Și cu toate acestea, din zece este numai unul care Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru darul vindecării?

Un „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu“ indiferent, este în general tot ce se aduce. Și chiar dacă mulți dintre noi ar mulțumi pentru aceste binecuvântări, ce recunoștință săracă este aceasta! Noi nu-I mulțumim Domnul, așa cum se cuvine, din toată inima. Obținem „un continent“ de binefaceri, iar ca mulțumire pentru aceasta dăm numai „o insulă“ mică. Dumnezeu ne inundă în fiecare dimineață și în fiecare seară cu binecuvântări; credințioșii Lui este mare. Noi lăsăm să treacă ani și numai rareori ținem o zi de mulțumire. Este trist să vezi cât de nerecunoscător este omul față de Binefăcătorul lui. S-ar putea ca neamul, care primește binefacerile, să spună: „Numele meu este legiune.“ Dimpotrivă, numărul celor care Îi mulțumesc lui Dumnezeu este așa de mic, că un copil ar putea să le scrie numele.

Mai este ceva foarte ciudat: numărul celor care cer este mai mare decât numărul celor care mulțumesc. Toți cei zece leproși s-au rugat. Oricât de slăbită și răgușită ar fi fost vocea lor, din cauza bolii de care sufereau, ei au strigat totuși împreună: „Isuse, Doamne, îndură-Te de noi!“ Când însă a fost vorba de lauda și glorificarea lui Dumnezeu, a fost numai unul care a intonat melodia.

S-ar crede că toți care se roagă, vor și mulțumi. Însă nu este așa. Mulți din concetățenii noștri se roagă când sunt bolnavi sau pe patul de moarte. Când însă s-au însănătoșit, mulțumirea lor se îmbolnăvește de o boală care duce la moarte. Ce trist că este mai multă rugăciune decât mulțumire! Doresc să vă prezint, vouă, celor care sunteți copii ai lui Dumnezeu, această realitate sub un alt aspect: cei mai mulți dintre noi se roagă mai mult decât mulțumesc.

Mă tem că vă rugați prea puțin, dar cum este cu mulțumirea? La altarul familiei ne rugăm totdeauna, dar mulțumim foarte puțin. Ne rugăm deseori în cămăruța noastră, dar aducem noi aici și mulțumiri? Lucrarea de cerere nu este așa de valoroasă ca lucrarea de mulțumire. Rugăciunea de cerere este pentru un timp, lauda și mulțumirea sunt pentru veșnicie. De aceea mulțumirea să ocupe primul loc. Haideți să facem lucrarea divină cu care se ocupă locuitorii cerului! Cererea este pentru un cerșetor. Cred că acela care nu mulțumește pentru darul primit este un cerșetor sărman. Rugăciunii trebuie să-i urmeze mulțumirea.

Tu ești încercat prin suferințe, prin lipsa de bani, prin sărăcie, prin boala unui copil sau printr-o suferință oarecare. Începi să te rogi, și departe de mine gândul să te mustru pentru aceasta. Dar să rămânem numai la cerere? Oare nu se găsește nimic pentru care tu poți să mulțumești și să lauzi? Veniți să-I mărturisim Domnului, să-I recunoaștem că noi înălțăm spre tronul harului mai multe rugăminți decât laudă și mulțumire!

În continuare vreau să remarc că omul este în exterior mai degrabă ascultător de Domnul Isus, decât gata să-I mulțumească. Când Isus a spus: „Duceți-vă și vă arătați preoților!“, toți cei zece s-au dus imediat; nici unul n-a rămas. Dar numai unul a venit înapoi la Isus, ca să-I slăvească Numele.

Tot așa este și astăzi: obișnuieți să mergeți la adunare, să citiți o carte bună sau să faceți o altă faptă evlavioasă, însă, ah!, ce puțin este slăvit Dumnezeu, cât de puțin vă aruncați la picioarele lui Isus, cât de rară este dorința de a cânta fără întrerupere cântări de laudă Aceluia care a făcut lucrări așa de mărețe față de noi și pentru noi! Practicile religioase exterioare sunt ușoare și în general sunt practicate de mulți; dimpotrivă, revărsarea inimii plină de iubire este un eveniment rar. Nouă laudă în exterior, în timp ce numai unul Îi mulțumește Domnului!

O altă constatare: sunt mai mulți oameni care cred, așa cum se cuvine, decât aceia care mulțumesc. Toți cei zece oameni au crezut, dar numai unul l-a mulțumit Domnului. Credința lor era în legătură cu lepra, și în privința aceasta li s-a făcut după credința lor. Credința lor, chiar dacă era legată numai de lepră, a fost o credință minunată. Nu este uimitor faptul că ei l-au crezut pe Domnul Isus, cu toate că El nu le-a zis „fiți curățiți!“? Cu pielea uscată au mers curajoși pe drumul lor, fiind plini de încredere că Isus intenționa să-i vindece. O credință demnă

de toată admirația - și cu toate acestea nici unul din cei nouă, care a crezut așa de mult, n-a venit niciodată înapoi să-I mulțumească Binefăcătorului lui.

Mă tem că există multă credință, poate chiar mai mare ca aceea a leproșilor, dar care n-a ajuns să aducă mulțumirea practică. Poate că această floare va înflori într-un alt anotimp, mai târziu, dar în mod sigur ea nu a înflorit primăvara, ca o narcisă sau ca o păpădie.

Deseori mă mustru singur, că deși am fost pe muntele Carmel, ca și Ilie, în rugăciune cu Dumnezeu, am slăvit prea puțin Numele Domnului, așa cum a făcut Maria. Noi nu-L slăvim pe Domnul în funcție de binefacerile pe care ni le-a făcut. Visteriile divine ar fi pline de bani până la refuz, dacă s-ar pune dobândă pe mulțumirile care nu au fost aduse. N-ar fi necesar să ne rugăm pentru misiune și să-i îndemnăm pe creștini la lepădarea de sine, dacă în raport cu credința noastră ar fi mai multă mulțumire. Noi credem pentru vremea de acum și pentru veșnicie, și nu-L proslăvim pe Domnul, așa cum ar trebui s-o facem acum și aici pe pământ. Sunt încredințat că credința este adevărată – nu este treaba mea să judec –, dar ea este săracă.

Credința acestor leproși a fost adevărată, cel puțin în legătură cu lepra lor. Tot așa sunt și între noi din aceia care au parte de binefacerile lui Hristos, care speră că sunt mântuiți, dar care nu-I mulțumesc. Ei își petrec viața cercetându-și propria piele, ca să vadă dacă au fost vindecați.

Acest om a știut că a fost vindecat. În privința aceasta nu avea nici o îndoială; după aceea, recunoștința l-a mînat înapoi, acolo unde sta Acela care a fost medicul său minunat, ca să-I cadă la picioare și să-I mulțumească cu voce tare și să-L laude pe Dumnezeu. O, dacă toți cititorii mei fricoși și îndoielnici ar face la fel!

Natura adevăratei recunoștințe

Fapta simplă a omului din textul nostru poate arăta natura credinței. Ea nu se arată la toți la fel. Dragostea față de Hristos are o înfățișare maiestooasă, asemenea florilor naturale în toată frumusețea lor; numai florile artificiale sunt aproape toate la fel. Recunoștința vie este o recunoștință personală. Acest om a fost unul din cei zece, atîta timp cât a fost lepros; când însă s-a întors să-I mulțumească lui Dumnezeu, a fost singur.

Tu poți păcătui împreună cu alții și să mergi împreună cu ei spre iad; dar dacă vii la Isus, atunci vei veni singur. Dacă ai fost mîntuit, chiar dacă este o bucurie pentru tine să cânti împreună cu alții, rămîne totuși o bucurie pentru tine să cânti un solo de recunoștință.

Acest om părăsește societatea celorlalți nouă și vine la Isus. Dacă Isus te-a mîntuit și dacă ești sincer în inima ta, atunci vei spune: „Trebuie să-I mulțumesc; trebuie să-L iubesc“. Nu te vei lăsa reținut nici de sentimentele reci ale celor nouă prieteni vechi, și nici de indiferența comunității în care te găsești. Dragostea ta față de Domnul Isus te va constrînge să vorbești, chiar dacă cerul, pămîntul și marea sunt învăluite în tăcere.

Dragostea ta va fi așa de plină de dragoste arzătoare, adoratoare, încât ți se va părea că ești singurul care Îl iubește pe Domnul; de aceea trebuie să alimentezi flacăra cerească a dragostei și a recunoștinței. Este o necesitate pentru tine să asculți de dorința inimii tale și să dai glas dorinței ei. Focul din tine trebuie să izbucnească în afară. Deoarece adevărata laudă și mulțumire este ceva personal, să-L laudăm pe Dumnezeu fiecare în felul lui!

O altă caracteristică în recunoștința acestui om este punctualitatea sa. El trebuie să se fi reîntors imediat, căci, după cum cred eu, Mîntuitorul n-a stat prea mult timp în poarta aceluia sat. Era prea preocupat, ca să rămână mult timp într-un loc; mergea din loc în loc ca să facă bine. Omul acesta a venit repede înapoi. De aceea oricine, care este mîntuit, să se reîntoarcă să-și aducă mulțumirea; cu cât mai repede, cu atît mai bine.

Se obișnuiește să se spună că gîndul de pe urmă este mai bun, dar nu este așa atunci când inima este plină de dragoste pentru Hristos. Ascultă de primul tău gînd, nu aștepta pe al doilea, ca nu cumva prima dorință de adorare să fie mistuită de vreun al doilea eveniment! Du-te imediat și

mulțumește-I Domnului! Ce planuri mărețe au întocmit unii în acest sens, cum Îi vor sluji în viitor lui Dumnezeu - și cât de mici sunt rezultatele! Ah, este mai bine să așezi astăzi o piatră, decât să mergi călăuzit de gândul că peste un an vei construi un palat!

Laudă-L pe Domnul astăzi, mulțumește-I astăzi pentru vindecare! De ce să stea jertfele de mulțumire în carantină? De ce să aștepte o noapte înaintea ușii? De ce trebuie să se asemene mulțumirea voastră cu aloea, care are nevoie de o sută de ani pentru a înflori? Mana venea proaspătă în fiecare dimineață; tot așa și recunoștința voastră să se înalțe proaspătă și la timp! Cine mulțumește imediat, mulțumește dublu: cine nu mulțumește imediat, nu va mulțumi niciodată. Mulțumirea adusă de omul acesta arată și starea sa duhovnicească. Recunoaștem aceasta prin faptul că s-a oprit în timp ce se afla pe drum spre preoți. Era obligația sa să se ducă la preoți, căci i se poruncise. În toate lucrurile însă există priorități; unele obligații sunt mai mari decât altele. Poate s-a gândit în sine sa: mi s-a poruncit să mă duc la preoți. Eu am fost însă vindecat, iar această stare nouă schimbă ordinea priorității obligațiilor mele; prima este să mă reîntorc și să depun mărturie înaintea poporului, prin aceea că Îl laud pe Dumnezeu și cad la picioarele lui Isus.

Este bine să ținem seama de legea sfântă de coordonare a obligațiilor. Simțul carnal se ține strâns în primul rând de obligațiile exterioare, deoarece carnalul are stăpânire asupra ceea ce este duhovnicesc. Dragostea va descoperi însă în curând că ființa este mult mai prețioasă decât umbra, că este o obligație mult mai mare să cazi la picioarele Marelui Preot, decât să mergi la preoții neînsemnați. Leprosul vindecat s-a îndreptat spre Isus. Pentru el, obligația spirituală era mai mare decât obligația ceremonială. El a simțit că obligația lui principală era să adore personal Persoana divină, care l-a vindecat de boala sa îngrozitoare.

Să mergem mai întâi la Domnul Isus! Să cădem în duhul înaintea Lui! Este un lucru de la sine înțeles că voi vizitați serviciile divine și că vă faceți una în lucrarea de adorare. Dar cine Îl iubește pe Domnul, acela va dori să meargă personal la Isus, ca să-I spună cât de mult Îl iubește. El va dori să facă ceva personal pentru El, ceva, prin care să dovedească starea de recunoștință a inimii lui.

Adevărata recunoștință se arată prin mărimea ei. Această mărime s-a arătat la cel vindecat prin aceea că s-a întors și L-a lăudat pe Dumnezeu cu voce tare. El putea să-L laude în liniște pe Dumnezeu, nu-i așa? Da, dar cel care tocmai a fost vindecat de lepră, căruia i-a fost dată o voce nouă, acela nu poate mulțumi în șoaptă.

Fraților, voi știți că vă este imposibil să rămâneți reci și indiferenți, după ce ați primit mântuirea! Acest om L-a lăudat cu voce tare pe Dumnezeu. Nu muștrați, atunci când la cei nou-născuți li se aude uneori vocea prea tare. Lăsați-i! Nu vă va dăuna, dacă ici-colo ia naștere o mișcare puțin mai zgomotoasă. O, dacă Domnul ar trezi Adunarea, așa încât toți să începem să-L slăvim pe Dumnezeu cu tot sufletul nostru! Adevărata recunoștință este legată de smerenie. Acest om a căzut cu față la pământ la picioarele lui Isus. „Doamne, eu nu sunt nimic“, părea să spună.

Nu există un loc mai plin de onoare, ca acela la picioarele lui Isus. Ah, să stai acolo pentru totdeauna, să-L poți iubi pe deplin, să faci să moară propriul eu! Adevărata recunoștință este înaintea Domnului în țărână, la picioarele lui Isus.

La toate acestea mai putem adăuga adorarea adusă de cel vindecat. El a căzut la picioarele lui Isus, L-a lăudat pe Dumnezeu și I-a mulțumit. Să-L adorăm pe Mântuitorul nostru! Alții pot crede ce vor despre Isus, noi însă vrem să punem degetul pe cicatricea rănilor Lui și în adorare să strigăm: „Domnul meu și Dumnezeul meu!“ Nu vrem să încetăm să-I aducem adorare Aceluia care Și-a dovedit dumnezeirea prin aceea că ne-a vindecat de lepra păcatului. Onoare și adorare să-I fie adusă Maiestății Sale divine!

Doresc să mai atrag atenția asupra unui lucru cu privire la recunoștința acestui om: tăcerea lui cu privire la ceilalți. Când Mântuitorul a întrebat: „Oare nu au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă, unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui

Dumnezeu?“, omul a tăcut. El nu s-a ridicat să spună: „O, Doamne, toți s-au dus la preoți; eu sunt uimit că nu s-au întors să-Ți mulțumească!“

O, fraților, dacă simțim harul lui Dumnezeu în inima noastră, atunci avem destul de măturat înaintea ușii noastre! Dacă pot să aduc mulțumirea mea, nu mă voi gândi să învinovățesc pe ceilalți pentru starea lor de nemulțumire. Domnul a spus: „Dar ceilalți nouă, unde sunt?“ Sărmanul om vindecat, care stătea la picioarele Lui, n-a avut cuvinte împotriva acelor nemulțumitori; era profund adâncit în adorare.

Binecuvântarea recunoștinței

Acest om a fost cu mult mai mult binecuvântat decât ceilalți nouă. Ei au fost într-adevăr vindecați, dar n-au fost așa de binecuvântați ca el. În recunoștință este o mare binecuvântare.

Oare nu merită Hristos să fie lăudat? Acest om a făcut ce a putut. Este o odihnă duhovnicească atunci când știi că într-o situație oarecare bună faci ceea ce poți face, chiar dacă nu faci așa cum ai dori să o faci. Lăudați pe Domnul, cântați Numele Lui, frații mei!

Recunoștința este și o dovadă a dragostei personale. Eu iubesc învățătura despre har, eu iubesc Adunarea lui Dumnezeu, dar cel mai mult Îl iubesc pe Domnul Isus. Inima mea nu se poate odihni până când eu nu Îl laud pe Dumnezeu și nu-I aduc mulțumire Domnului meu. Această dragoste personală față de Hristos este unul dintre lucrurile cele mai prețioase și ea se exteriorizează prin recunoștință cu inima, cu gura și cu mâinile.

În recunoștință mai este o binecuvântare. Un ochi mulțumitor vede departe și adânc. Cel vindecat de lepră I-a mulțumit Domnului, înainte ca să-L laude pe Dumnezeu. Dacă I-ar fi adus mulțumire numai Domnului, atunci aș fi gândit că ochii lui nu au fost suficient de larg deschiși. Dar atunci când el L-a văzut pe Dumnezeu în Hristos și L-a lăudat pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut Hristos, el a dovedit maturitate în adevărurile spirituale. El a început să recunoască tainele divine și umane ale Persoanei slăvitului Mântuitor.

Noi învățăm mult prin rugăciune. Luther spunea: „O rugăciune scurtă înainte de a face o lucrare este lucrul pe jumătate făcut!“ Îndrăznesc să extind ceea ce Luther a spus așa de potrivit, și zic: „A mulțumi cum se cuvine, este mult mai mult decât a studia“. Mulțumirea este un învățător mare. Rugăciunea și mulțumirea sunt vâslele cu care un om poate să conducă barca sa pe marea întinsă a cunoașterii lui Isus Hristos.

O altă binecuvântare a recunoștinței constă în aceea că Hristos se bucură de mulțumirea care I se aduce. Cât de mult I-a părut rău că ceilalți nouă n-au venit înapoi, și cât S-a bucurat de mult de acest unul care a venit la El! Întrebarea „unde sunt ceilalți nouă?“ include în sine satisfacția pentru acel unul care a venit. Tot ceea ce-I place Domnului nostru, să facem cu mult devotament și dăruire! Dacă recunoștința Îi este plăcută, să-I proslăvim atunci permanent Numele! Rugăciunea este tulpina grâului, dar mulțumirea sunt spicele. Domnul se bucură când vede că tulpina crește. Dar El se bucură mult mai mult când spicele aurii ale recunoștinței ajung la coacere.

Observați în continuare că recunoștința obține cea mai mare binecuvântare. Mântuitorul îi spune omului acestuia, ceea ce El n-a spus nimănui altuia: „Scoală-te și pleacă; credința ta te-a mântuit!“ Dacă vrei să trăiești pe o treaptă superioară, atunci preocupă-te mai mult cu lauda și mulțumirea. Unii dintre voi au ajuns să se asemene cu omul acesta în starea lui de umilință. El era un samaritean; dar prin recunoștința sa și lauda adusă lui Dumnezeu, acest străin a fost ridicat la rangul de cântăreț.

Am observat foarte des, că cei mai mari păcătoși au devenit cei mai buni cântăreți, după ce au fost vindecați. Cei care au fost cel mai departe de Hristos, simt grozăvia vinei lor abia după ce au fost mântuiți. Chiar dacă în familia noastră nu facem parte din ceata celor ce nu sunt curați, să

fim totuși conștienți că noi suntem datori să-I mulțumim cel mai mult Domnului Isus. De aceea să năzuim permanent să-I mulțumim, și vom primi cele mai bogate binecuvântări din mâna Sa!

În încheiere doresc să mai amintesc trei lucruri. Să învățăm din cele auzite să așezăm recunoștința pe treapta cea mai superioară. Să avem adunări de mulțumire! Să privim neglijarea aducerii recunoștinței ca fiind un păcat tot așa de mare ca și acela al neglijării rugăciunii!

Să-I aducem lui Hristos Însuși jertfele noastre de mulțumire! Să-I mulțumim personal și cu voce tare! Ținta vieții noastre să fie, să-I aducem mulțumire Mântuitorului nostru personal! Să nu ne pierdem curajul, chiar dacă în lucrarea pentru Domnul Isus vedem credincioși care nu corespund așteptărilor noastre! Dacă alții nu-L laudă pe Domnul nostru, să fim triști din pricina aceasta, dar nu deznădăjduiți. Mântuitorul Însuși a întrebat: „Unde sunt ceilalți nouă?“ Zece au fost vindecați, dar numai unul I-a mulțumit.

Sunt mulți credincioși care nu s-au alipit unei adunări. Sunt mulți credincioși care nu se botează și nu iau parte la frângerea pâinii. Mulți au primit binecuvântări, dar nu au dragoste îndeajuns ca să mărturisească.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru cei mulți, care în ultimul timp au mărturisit public întoarcerea lor la Dumnezeu, și dacă și restul, „cei nouă“, ar face același lucru, atunci vor trebui construite alte localuri de adunare. Ah, cât de mulți au plecat, după ce au mărturisit credința lor! Unde sunt cei nouă?

Voi, cei care vă strângeți în case și răspândiți pliante, răspândiți mai multă binecuvântare decât vă dați seama. Voi nu știți unde sunt cei nouă, dar dacă din zece numai unul este binecuvântat, atunci aveți motiv să-I mulțumiți lui Dumnezeu.

„O“, poate va spune cineva, „am avut puțin succes, am adus numai un suflet la mântuire!“ Aceasta este mai mult decât meriți tu. Dacă eu aș pescui o săptămână întreagă și aș prinde numai un pește, atunci m-aș întrista; dar dacă acest pește ar fi de valoare mare, un pește împărătesc, atunci aș ști: cantitatea a fost înlocuită prin calitate. Cine a câștigat un suflet, acela a câștigat un preț mare. Să aduci un suflet la Hristos – cine poate măsura valoarea acestui fapt! Chiar dacă numai un suflet a fost mântuit, ar trebui să fii mulțumitor Domnului tău. Dorești ca mai mulți să devină mântuiți, să nu descurajezi atâta timp cât sunt puțini cei care cred, și nici să nu o iei în nume de rău dacă aceștia nu-ți mulțumesc personal și nu se asociază comunității tale.

Nerecunoștința nu este ceva neobișnuit pentru câștigătorul de suflete. Cât de mulți au fost din aceia care în tinerețe au adus păcătoși la Hristos și au păstorit turma! Când au îmbătrânit și au devenit neputincioși, au fost unii care au vrut să-i înlăture și să înceapă să măture cu o mătură nouă, care mătură mai bine. „Bunul bătrân, este de modă veche!“, se spune, și vor să scape de el, așa cum un țigan vrea să scape de calul lui bătrân, lăsându-l să plece unde va vrea, fără să se mai intereseze de el.

Cine vrea să i se aducă recunoștință, aceluia vreau să-i aduc aminte de proverbul care spune: „Binecuvântați sunt cei care nu se așteaptă la nimic, căci ei nu vor fi dezamăgiți!“ Chiar Domnul Însuși n-a primit nici o mulțumire de la cei nouă. De aceea nu te mira dacă alții nu-ți răspund cu binecuvântare, atunci când tu îi binecuvintezi. O, dacă astăzi un suflet, un leproș, unul singur ar veni la Hristos, ca să fie vindecat de boala păcatului! Și dacă a primit vindecarea, să pășească și să laude ce voce tare pe Dumnezeu, care a fost așa de îndurător cu el!